

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5721201904
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5721201904.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: C. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. X. V. XXX, XXX XX F. X. V., o zaplatenie 580,29 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 18C/16/2021-64 zo dňa 24. novembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 582,14 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku,
p o t v r d z u j e .

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania m e n í tak, že žalobcovi n e p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania.

Žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 582,14 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zároveň priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 3 písm. a), § 4 ods. 1, § 6 ods. 1 prvá veta, § 7 ods. 2, § 10 ods. 1, 3, 5, § 5 ods. 1, 2 zákona č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca je v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z. aktívne legitimovaný na uplatnenie žalovaného nároku, t.j. nároku titulom nedoplatku za poskytovanie služieb verejnosti, nároku titulom pokuty v sume 17,00 eur v zmysle § 10 ods. 1 a 3 cit. Zákona, ako aj poštovného v sume 1,85 eur za každú úradnú zásielku, čo žalobca preukázal potvrdením Slovenskej pošty a. s. o cene úradnej zásielky. Nárok žalobcu proti žalovanej súd prvej inštancie priznal ako dôvodný, nakoľko žalovaná v spore nepreukázala skutočnosť, že zaslala doklady, ktoré by odôvodňovali jej oslobodenie od platenia vymáhaných služieb, až v konajúcej veci boli tieto listiny doručené do sporu, preto nárok ako dôvodný súd prvej inštancie priznal v plnom rozsahu, a to v rozsahu 121 neuhradených mesačných predpisov za obdobie od 01.02.2021 do 28.02.2021, t. j. 121 x 4,64 eur, 2 x úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním pohľadávky po 1,85 eur a 17,00 eur pokutu s ohľadom na skutočnosť, že žalovaná nezaplatila úhradu a dostala sa do omeškania s jej zaplatením, preto v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. je povinná zaplatiť žalobcovi aj

pokutu vo výške 17,00 eur. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, keďže mal plný úspech vo veci, priznal proti žalovanej, ktorá vo veci úspech nemala, právo na náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva v celom rozsahu.

4. V zákonnej lehote podala odvolanie voči citovanému rozsudku žalovaná, a to v celom rozsahu. Odvolateľka poukázala na to, že v roku 2002 sa osobne informovala na pošte v F. X. V., ako má postupovať pri uplatnení nároku na oslobodenie od povinnosti platiť úhradu na rozhlas a televíziu (služby verejnosti). Bolo jej oznámené, že má RTVS zaslať doklad o tom, že je ťažko zdravotne postihnutá spolu so žiadosťou o oslobodenie od platenia poplatkov, čo aj urobila. Nakoľko postupovala v zmysle inštrukcií, žiadosť a doklad zaslala, pokladala svoju povinnosť v tomto smere za splnenú, a keďže ani následne ju RTVS na doplnenie žiadosti nevyzývala, ani jej poplatky neúčtovala, a to po dobu 19 rokov, nemala žiaden racionálny dôvod pochybovať, že jej žiadosť bola akceptovaná. Zároveň vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku v celom rozsahu, pričom dôrazne namietala nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý napriek tomu, že uplatnený nárok má pôvod v spotrebiteľskom vzťahu nepodrobil tento ex offo skúmaniu, či je možné vo svetle premlčania tento žalobcovi priznať, čím porušil práva spotrebiteľky zásadným a flagrantným spôsobom nespĺniac si takto svoju zákonnú povinnosť. Navrhla žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť a priznať jej plný nárok na náhradu trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní, a alternatívne navrhla rozhodnutie zrušiť v plnom rozsahu a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre prípad, ak by odvolací súd nevyhovел jej odvolaniu a zaviazal ju, čo i len k čiastočnému plneniu, žiadala jednak, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania bolo v plnom rozsahu a na jej prospech aplikované ust. § 257 CSP, aplikáciou ktorého sa súd prvej inštancie, napriek tomu, že mu to ukladá zákon vôbec nezaoberal a ani sa s tým nevysporiadal a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu v plnom rozsahu neprizná a zároveň pokiaľ ide o lehotu splatnosti, aby jej súd prvej inštancie povolil max. 5,- eur vysoké mesačné splátky, pričom vo vzťahu k obom jej požiadavkám, tieto odôvodnila jej nepriaznivými osobnými, sociálnymi, majetkovými a zdravotnými pomermi, ktoré jej neumožňujú väčšie splátky. Navyše poukázala na to, že už niekoľko rokov spláca dlhy z pôžičiek, ktoré si vzal jej nebohý manžel bez jej vedomia na neznámy účel a ich ostatok je ešte vo výške cca 11.000,- eur.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že odvolanie žalovanej je nedôvodné, keďže v danom prípade nešlo o spotrebiteľský vzťah medzi stranami sporu a takisto námietka premlčania, ktorá bola vznesená žalovanou až v odvolacom konaní, predstavuje hmotnoprávnu námietku, na ktorú nie je možné v uvedenom štádiu konania prihliadať.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania žalovanej v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 582,14 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Pokiaľ ide o trovy konania tento výrok odvolací súd zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovanej, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľky za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

10. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

11. Námietku odvolateľky spočívajúcu v tom, že žalobcom uplatnený nárok má pôvod v spotrebiteľskom vzťahu, pričom tento nebol podrobený skúmaniu súdom prvej inštancie ex offio, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že Rozhlas a televízia Slovenska je verejnoprávna inštitúcia zriadená zákonom č. 532/2010 Z. z. Predmetom sporu je zaplatenie koncesionárskych poplatkov, ktoré sú tradičným zdrojom financovania verejnoprávneho rozhlasového a televízneho vysielania, a ktorých právny základ a výšku upravuje zákon č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska. Samotný koncesionársky poplatok je pokladaný za osobitný príspevok na finančné zabezpečenie plnenia zákonom stanovených povinností a úloh žalobcu ohľadom poskytovania verejnej služby. Koncesionárske poplatky nie sú platbou za ponuku programov ani za ich užívanie, teda za sledovanie určitých programov, ale platbou, ktorá sa vzťahuje na každého, kto je odberateľom elektriny. Fyzická aj právnická osoba platí za vysielanie formou koncesionárskych poplatkov. Prostredníctvom koncesionárskeho poplatku fyzická osoba financuje verejnú službu, ktorá mu je poskytovaná ako občanovi, avšak nie v pozícii spotrebiteľa. Sadzba koncesionárskeho poplatku nie je určená náhodne. Ide o sumu vyjadrujúcu podiel skutočných nákladov nevyhnutných na dodržiavanie programových záväzkov verejnoprávneho vysielateľa, ktorý zo zákona poskytuje službu verejnosti tvorbou a šírením televíznych programov na celom území SR. Táto verejná služba je charakteristická tým, že je univerzálne určená verejnosti a je financovaná verejnosťou. Súčasný systém financovania žalobcu vychádza zo zákonom stanoveného koncesionárskeho poplatku, ako základ jeho financovania verejnými zdrojmi. Fyzická osoba úhradou koncesionárskych poplatkov platí verejnú službu, a preto neobstojí argumentácia žalovanej, že súdenná vec ma charakter spotrebiteľského sporu. Pre takúto definíciu sporu v súdnej veci chýbajú základne znaky spotrebiteľského právneho vzťahu, a to existencia spotrebiteľskej zmluvy a status žalobcu ako dodávateľa plnenia v rámci obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, ktorej zmyslom je produkovanie zisku (§ 52 ods. 1, 3, 4 OZ).

12. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú i námietku premlčania žalovanej vznesenú v odvolacom konaní proti nároku uplatňovanému žalobcom. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že z ust. § 152 CSP vyplýva, že hmotnoprávnou námietkou je právny úkon strany sporu spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Takou námietkou je aj námietka premlčania, ktorá oslabuje právo na zaplatenie uplatnenej istiny do takej miery, že po uplynutí premlčacej doby ho už nie je možné priznať. Vzhľadom na koncentračnú zásadu hmotnoprávných námietok pred súdom prvej inštancie (§ 154 CSP) je možné v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnú námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany), iba za splnenia podmienok uvedených v ust. § 366 CSP (uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo 65/2017). Žalovaná v podanom odvolaní síce vzniesla námietku premlčania, avšak neuviedla (a potom ani nepreukázala) žiaden dôvod, pre ktorý nemohla bez svojej viny uplatniť námietku premlčania včas, teda už pred súdom prvej inštancie. Preto odvolací súd konštatuje, že námietka premlčania uplatnená žalovanou v odvolacom konaní nespĺňa predpoklady označené v ust. § 366 písm. d) CSP na to, aby mohla byť prípustnou novotou v odvolacom konaní a odvolací súd na túto námietku nemohol prihliadnuť.

13. Pokiaľ odvolateľka namietala, že bola občanom s ťažkým zdravotným postihnutím a poberateľkou dôchodkových dávok, a preto bola oslobodená od platenia koncesionárskych poplatkov, krajský súd vyhodnotil túto námietku ako nedôvodnú. Aj podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne ustálil, že žalovaná v spore nepreukázala skutočnosti, že žalobcovi skutočne zaslala doklady, ktoré by

odôvodňovali jej oslobodenie od platenia koncesionárskych poplatkov. Z tohto dôvodu musel odvolací súd vyhodnotiť túto jej odvolaciu argumentáciu ako účelovú.

14. Pokiaľ žalovaná požadovala povolenie splátok dlžnej istiny z dôvodu splácania dlhov po nebohom manželovi vo výške 11.000,- eur, odvolací súd tejto námietke nevyhovel, keďže táto skutočnosť nebola zo strany žalovanej preukázaná.

15. Námietku žalovanej ohľadne nesprávneho právneho posúdenia vyhodnotil odvolací súd za neopodstatnenú, nakoľko v prípade právneho posúdenia sa jedná o činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad (z rozhodnutia Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/81/2019 z 19.09.2019).

16. Ďalšie argumenty žalovanej v odvolacom konaní odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku nastolenú stranou, je potrebné, aby bolo reagované len na podstatné a relevantné argumenty strán konania (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu zaoberajúcu sa ďalšími irelevantnými okolnosťami prejednávanej veci, už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

18. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovanej boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

19. Žalovaná v podanom odvolaní žiadala, aby súd v danom prípade aplikoval ust. § 257 CSP a nepriznal žalobcovi voči nej nárok na náhradu trov konania. Za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval predovšetkým tú skutočnosť, že je starobnou dôchodkyňou a osobou s ťažkým zdravotným postihnutím.

20. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výnimočnosť

môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane niektorej strany sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané charakterom určitej procesnej situácie, prípadne sa môžu týkať celkom špecifických sociálnych aspektov strán sporu.

21. Skutočnosť, že žalovaná je dôchodkyňou a osobou s ťažkým zdravotným postihnutím možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnému žalobcovi, keďže táto skutočnosť bola žalovanou riadne preukázaná. Z uvedených dôvodov potom v zmysle § 388 CSP aplikujúc ust. § 257 CSP nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP tak, že žalobcovi ich náhradu voči žalovanej nepriznal, hoci bol žalobca v odvolacom konaní úspešný, a to z dôvodov uvedených pri rozhodovaní o trovách prvoinštančného konania.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)